

YERREB LANKO

Farsang után.

Elhangzott a zenebona, lárma,
Csend, nyugalom, békesség van már ma,
A farsangi nagy muriknak vége,
Pihen a láb s nem ázik a gége —
Elhunyt Kárneval öherczsége.

A leányzó álmadozik mélyen,
Elmerengve a báli emléken;
Ábrándozva a multak örömén,
Áthatja a szívet egy érzemény
S átszellemül szívének lánghevén.

És az ifju kiábrándult fővel,
Kezd számolni a muló idővel;
Feje fölé évek tornyosodnak,
Helyet nyitnak agyáiban a gondnak —
Terhei vannak a férfi-kornak.

Elmultak a farsang örömei
S a farsangot hosszú bőjt követi;
Ez a vezeklés — penitencia,
Magába száll az Ur minden fia...
Mindnyájunknak van mit megbánnia!

Naggyharang.

Felelős szerkesztő s lapkiadónos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

A LÁTSZAT CSAL.

Ebéd után Nagy Frigyes megtette rendes sé-táját, mint mindig, úgy most is magával vitte Pollnitz bárót, ki különben kamarása volt.

— No kedves báróm, elmegy-e ma a vigadó nagy álarczos báljára?

— Minden esetre, felség.

— Annál jobb, legalább egyet felismerek, arról bizonyos vagyok.

— Nem merek ugyan ellent mondani, de hát alig hiszem, hogy én lennék az, kit fölséged föl- ismer.

— Hát magát Pollnitz meg nem ismerném? magát, kit mindig látok, ki folyton velem van.

Pollnitz habozott a felelettel, de a király min- dig hevesebb és hevesebb lett.

Oly ostobának tart engem, hogy föl meri té- telezni azt... Ejnye, ejnye... ez már sok! Én nem ismerném föl?! Vigyázzon magára! Vigyázzon magára!

A báró ereiben kezdett hűlni a vér.

— De fölség, én csak épen úgy gondolám, hogy... miszerint... minthogy...

— Semmit se gondoljon, de annyit mondok magának, hogy ott legyen a bálon és ha aztán föl- ismerem, tudom akkor meglakol!

A kamarás humora kezdett visszatérni.

— És ha mégsem ismer föl fölséged?

Frigyes összeránczolta szemöldökeit.

— No akkor — mondá — ezer Frigyes- arany üti a markát.

— Ezer köszönet előre, fölség, mert ugyan jó lesz az a kis pénz a hitelezőmnek és aztán...

— No, no! — mondá Frigyes szelidülve — ne örüljön előre. Ne dicsérd a napot nyugta előtt! Most pedig takarodjék!

Pollnitz agyában már élt a terv és úgy tett a ravasz udvaronc, hogy ezt végrehajtsa. Beszölt Berlin egyik legfényesebb ékszerboltjába:

— Strahlbock urat kérném. — Szólt a haj- longó segédhez, ki sietve hívta be urát az irodából.

— Ah! hozta Isten, kedves kamarás ur, de rég nem volt szerencsém. Talán egy kis gyűrűske, óra, láncz, vagy tán szép tű tetszik? Most kaptam épen új szállitmányt a legdiszesb szerekből.

— Hja! édes Strahlbockom, kell én nekem gyűrű is, óra is, aztán láncz meg tű is, sőt gyémánt ékszerekre is nagy szükségem volna.

Az ékszerész bámulva nézte Pollnitzert.

— Az Istenért, milliókat örökölt, vagy tán...

— Dehogyan örökölt, — szólt komikus han- gon a kamarás. Kell, hogy ma roppant kincsek bir-

tokába jussak; ha ebben segít kedves barátom, azaz, ha kölcsönzi ékszereit, nemcsak eddigi tarto- zásomat törlesztem, de még 1000 tallert is fizetek.

— Óh, kérem, tessék csak válogatni.

Nappali fényben usztak a berlini redout termei, melyeket a ragyogó öltözetek és tündöklő ékszereivel vetélkedő álarczosok zsufolásig betöltöt- tek. Ismét álarczos lépett a terembe. De milyen! Ki látott már ilyen fényes, szemkápráztató öltöze- tet? Ki annyi és olyan ékszert, mint a minőt e török viselt? Rubin, gyémánt, smaragd, saphir és más drágakövekkel mintegy behintettek látszott az érdemdús álarczos. Mert hogy az volt, mutatta sok kincse.

Ki az? Ki ismeri? Mi a neve? Honnan jött? Ily kérdések vettek föl a teremben.

Felsenburg gróf, aki spanyol grand jelmezt viselt, végre odalépett a basához.

— Tartsa meg soká Allah drága életed!

— Hintsen rózsát a te pályádra is!

— Mondjad meg óh jámbor müzülman, hogy ki vagy költő?

— Miért az?

— Tömerdek kincsed miatt kérdek.

— Takarékosságom szerző meg és az fogja növeszteni.

— Szent Isten! bocsásson meg a próféta e felkiáltást, — szaporítani akarod vagyonodat?

— Oh, van tervem, mely megkértszerézi va- gyonomat.

— Mi lehet az?

— Valóban, — mondá a török komoly han- gon — tervem Poroszhonnak roppant jövedelme- ket fog hajtani.

Felsenburg kiesett a szerepéből. Elfelejtette, hogy álarczos bálon van.

— Uram, ön szerencsés! Közölje velem ter- vét és én egész befolyásomat fölhasználom a király- nál, hogy azt pártfogolja.

— Fogadja köszönetemet uram, de csak ő fölségének szólhatok, hogy azt pártfogolja.

Gazdag ültetvényes Amerikából, nem! „Ban- kár Párisból“, hangzott a terem egyik oldalán. „De- hogy az!“ A másikon: „Valóban török basa, ki- nek annyi piasztere van, hogy megszámlálni sem tudja.“ Felsenburg nagy nógatásra elmondta pár- beszédük eredményét és nem sokára az egész te- rem tudta, hogy az ültetvényesnek, a bankárnak, a basának tervei vannak. Egy igénytelen dominó lé- pett a basához és azt egy csöndesebb helyre von- szolta.

— Bocsánat tolokodásomért, — szolt — valóban oly nagy tervei vannak?

A basa meghajtotta magát.

— Közölje velem a saját érdekében, egy részöket legalább. Én a király kamarása vagyok, Pollnitzer báró, és mint tudja, jó viszonyban állok vele.

— Ismerem ő felsőge ön iránt való jóakarátát, de csakis épen nekiszólhatok.

A dominó lerántotta álarczát.

— Ejnye nó, hát én vagyok a király, most közölje velem tervét, mely annyira kíváncsivá tett.

A basa szintén lerántotta álarczát.

— Én meg Pollnitzer vagyok. — Szolt a báró mosolyogva.

Az előrelátó bankár.

Pisztoly-párbajt vívott a bankár és hadnagy. Az utóbbi szerencsésen oldalba lőtte ellenfelét. Mikor az orvos megvizsgálta a sebet, észrevette, hogy a golyó az oldal-zsebben levő arany-pénzen félrecsúszott s a bankár életét megmentette. Vállára veregetve a szerencsés páciensnek, így szólott az orvos:

— Hallja-e uram, ön pompásan érti szakmáját, jól el tudja helyezni a pénzét.

Szórakozásból.

- Tanár ur sürgöny érkezett.
- Vezesse, kérem, egyelőre a szalonba.

Hány szentség van?

Plebános: Mondd meg fiacskám, hány szentséget ismeresz?

Kis fiu: Néán egyet sze, föltisztelendő úl; őjed szülém tennapelött vette magáhol az utojsót.

AZ ELVESZETT TURNŰR.

— Nem vesztette el nagysád valamijét a nőegylet közvacsoráján? mert én találtam ám valamit!

— Karpereczem, fülbevalóm, melltűm s minden egyéb értékes holmim megvan; a mit elvesztettem csekélység lehet.

— Az ám, csekélység?! Akkora, mint egy madracz!!!

Kölcsönös bámulat.

— Péterke, kié az a három darab malacz?

— Az a pirók, meg a vágott fülü, meg az a görbe? Az a rektramé. De különb ezeknél az az agyaras; az a tiszteletes uramé. Meg amoda az a hamvas vörös, az az árendásé. Meg az a kusza...

— Hát te Péterke, mind ismered? Pedig mind egyformák.

— Ez ugyan nem nagy sor. De a tiszteletes uram abban a ménkü vastag bibliában mind megismeri egymástól azt a tenger bötüt. Ez má valami!

Nem lesz háboru!

Ne féljünk, — nem lesz háboru.

Rotschildnak a neje ekkép nyilatkozott:

— Én biztosan mondhatom, hogy nem üt ki háboru.

— És honnan tudja ezt? — kérdezte kíváncsian egy grófnő.

— Onnan, mert a férjem kijelentette, hogy ez idén egy filért sem ad kölcsön az uralkodóknak.

Orvosok maguk között.

Egyik orvos: Ugy látszik, kollega, maga rettenetesen köhög?

Másik orvos: Borzasztóan, mintha csak a maga páciense volnék.

Óh azok a nők!

— Csókollak kedvesem, képzeld csak, hogy megtréfáltam a Karesit. A bespalettázott sötét szobában a szobalányom adott neki randevut és én fogadtam.

— Milyen pompás tréfa! No már édesem, megbocsáss, te csakugyan — özvegynek születél.

Tromf.

Beállit az uzorás az ügyvédhez, kitanácskozza magát vele s aztán tovább megy. De be sem teheti még az ajtót, már ott áll a másik jó madár és megy be ő is értekezletre.

Meg sem várja az ügyvéd, hogy jó napot mondjon, ezzel fogadja:

— No lám, az egyik hunczut megy, a másik meg jön!

— Azér mégis mindhög állandóan marad idebe edj!

— adta rá Aron a tromfot.

A mai cselédek.

— Te Juczi, nem keresett engem ma délelőtt valaki?

— De igen, kezét csókolom, egy fiatal ur.

— Milyen forma volt?

— Hát kérem, csinos, barna; nekem legalább tetszett.

Boldog vaiszlóiak.

Az elmúlt év utolsó negyedében Vaiszlón a község dobosa ezt hirdette:

„Tudtára adatik minden gazdának, ma adószedés fog tartatni, fizesse meg hát mindenki az adóját, mert ezen túl többé nem lesz adószedés!”

Leányiskolából.

Tanító nő: Te Lizi! mondd meg nekem, mi egy leánynak a hivatása ha felnőtt?

Lizi: Férjhez menni.

Tanító nő: Hát aztán, ha férjhez megy, mi a kötelessége?

Lizi: Hát — hát — gyermekeket szoptatni!

A közvacsora után.

— Akár haragszol édesem, akár nem, de ki kell mondanom, hogy nem a legillendőbben viselted magadat, a mikor azzal a szőke fiatal emberrel kaczerkoddtál.

— De kérlek, ne boszankodjál, hiszen...

— Semmi hiszen! Jól tudod, hogy férjes nő vagy.

— Igen, de a fiatal ember nem tudta ám!

Szellemes.

— Ki zörget a kapun?

— Én.

— Ki az az én?

— Semmi esetre sem te.

— Kikérem a gorombáskodást?

— Ki az, aki kikéri a gorombáskodást?

— Ejnye azt a henczegő fráter lelkedet, majd mindjárt megtudod, ha kimegyek!

Kimegy.

— Szervusz!!!

Dühös antiszemita.

Van Szigetvárott egy becsületes borbély, a kinek az a nem éppen különös tulajdonsága van, hogy szörnyen haragszik a zsidókra, kiváltképp az óta, hogy a zsidó-hecezekben való hősies viselkedéséért ráolvasták a törvény paragrafusát.

Történt, hogy a minapában Pécsről két zsidó fiatalember rándult Szigetvárra, hol aztán arról is értesültek, hogy az érdemes briczó a fél világ pénzéért sem borotválja meg egy zsidót.

Próbára tették.

Benyitottak hozzá az üzletbe s a karos székbe ülve fölszólították, hogy borotválja meg őket.

Kapja a briczó a kendőt s az idegenek nyakára akarja kötni. Egy pillantás és hirtelen visszavonul:

— Nagyon sajnálom, de nem borotválhatom meg az urakat, nagyon remeg a kezem s attól tartok, hogy a *torkukba találnék vágni!*

EGYMÁS KÖZÖTT.

— Hol voltál hamvazó szerdán ebéden meg vacsorán?

— Itthon, böjtöltem; nem ettem egész nap még csak egy kenyérmorzsát sem.

— Hogy lehet az, hogy te egyszerre ilyen jó keresztény lettél?

— Hát csak úgy pajtás, hogy a bolondok estélyéről berugva vetődtem haza szerdán reggel s egész nap *aludtam, mint a bunda!*

A káplán.

— Mondja csak kedves barátom, ki van most maguknál káplán? Amint hallom, az előbbeni káplánjuk elment.

— El bizon, kérem alásan. Hanem hát az új káplánunknak a nevét nem tudom megmondani, mert biz az egy kicsit — nagyon furcsa.

— Nem olyan alacsony, zömök ember?

— Micsoda? Alacsony, zömök? Inkább olyan hórorgas, hogy a plebános ur mellette csak olyan *inczi-pinczi káplán!*

TINI — FINI.

— Nos aranyom, hogy vagy megelégedve az elmúlt farsanggal?

— Fölségesen! Képzeld csak édesem, három ízben már majdnem megkérték a kezemet.

— Nagyszerű!

— Bizon nagyszerű. Azt mondja a mama, hogy ha még csak egy nappal hosszabb a farsang és a Karesi mámora: *zicher megkéri a kezemet.*

Szörnyű eset.

— Fiuk, hallottátok már, mi történt Sütőkövel?

— Mí?!

— Tegnap délben még olyan, tréfálózva ebédeltünk együtt és képzelték csak, hat órával az után megházasodott!

KAKUTYI — MAKUTYI

jó szomszédok.

— Kérdezte tüelem egy voárosi ur, hoagy a Toamanek boasnyák-bálján vót-e francozia négyes?

— Hát vót-e, koamsia?

— Dá boagme, hoagy vót; csoak hoagy mienalunk úogy hienak a francozia négyest, hoagy: *kóaló.*

Buczko Bernát

rönddörmögései.

Ez az! Mondok, még ijét se fogtam, pedig már sok minden féle fajta izét fogtam, miután fogton szabad királi őrizője vagyok a röndnek, a kinek lönni muszáj ottanék a hun én vagyok, mer ha netalántan nem vóna, hát akkó én se vónék a ki vagyok, mivel hogy a téns tekintetős kapitány ur azondaná, hogy: ezaki Bernát!

No de hát elég az hozzá a Kvárgli Dani pajtásomma hivatalosak vótunk a téns-asszonyok közvacsoráján, nem ugyan önni meg inynya, mer hát láttak vóna csudát, halom a röndre fővigyázni, nehogy netalántan valaméjjes hiba történődjék a kassza még osztán az asztalok körül.

Éfél utánra járhatott már a város toronyóráján a ezáger, mikó az gangrul főmeködtem a ezukrászhol, hogy nizzem az uri gusztust, a mint két pofúra szödik azt a sok parádésan kiagyusztát pecsönyét, süteményt meg kanyfektot. Hát ni csak ni! mit látnak a szabad királi szömeim. Egyik ezucezi szobalány lehajul a palóra s valamit hirtelen a köténye alá kap. A kötény alá — ez gyanus! Előrohantam rögvést s hivatalos éréllel én is odakaptam a kötény alá s fogtam — tolvajt. Madráczot, vagy mi a frányát lopott, csak azt tom, hogy ujan kis kölök szolma-zsák forma volt nála, a két csüeskin kötővel.

Mi ez szentöm? Kérdem én tüle? Aszongya, hogy kötény, csakhogy ujan, a kit nem elül, hanem hátul szokás főkötni, oszténg „turnér“-nak híják. No mondok, akár elül, akár hátul, neköm mindegy. Gyerünk! El is möntünk mingyárást mögjelöntöttem a kapitány urnak a tényálladékat. Ú aztán egy nagyot nevetett s aszonta, hogy ne szorongassam a eziezát, halom csak ereszsem ee.

E is eresztöttem oszténg másnap kidobúttam, hogy egy turnér talátatott: a tulajdonos jelöközzék a városházán, a hun szakértők előtt fő fog próbátatni s a szöméjazonosság mög fog állapéttatni szab. kir. röndöri tápéntattal.

Ez az!
Hát te Gergő, mit tekergő? Talántán te vesztötted ee a turnért? Mi? Osztán itt keresed a piharezon a ezukros talián körül. Gyere, gyere, maj megcsináalom a helyét a mogyorófa-páczával, osztán főpróbáhatod, hogy pá-szol-e?

Alo mars! Lotty a dutyiba!

A püspöki portás talizmánja.

A pécsi püspöki rezidenciában lévő portási rangjára méltán büszke férfiú, nem afféle közönséges halandó, mint bármelyik kaputámogató hivatalos személy, lévén ő az Urnak oly esodálatos teremtménye, a ki a köldökét a — hóna alatt hordja.

Furesa! De még sem olyan furesa, mintha még egyszer olyan furesa lenne t. i. hogy ha a portásnak csakugyan a hóna alatt nőtt volna ki a köldöke. De hát nem ott nőtt ám ki, hanem a rendes helyén, csakhogy hát mint ő jó maga mondja, a bába levágta és selyem kendőbe kötve a hóna alá kötötte s ő esuda erejű talizmánként viseli máig.

Golyó soha sem éri, ha nem lönek rá; ha haldoklóhoz megy, az vagy meggyógyul vagy meghal.

Ez aztán talizmán!

A mama meg a kis mádi.

— Mama a pékek Mariskája azt mondta, hogy az én papám *könyv-moly*.

— Es te mit mondtál reá?

— Hogy az ő papája meg *lízst-kukacsz*.

Rigmus.

*Utczán áll egy hordó,
Feje, mint egy hordó,
Orra színe beaurdeaux,
Gyomra egész por-tó,
Mellén rézből orádó,
Büszke, mint egy lord, ó!*

Iksz Ipszilón.

Az ismeretlen érdemjelek.

Egy hölgy valami ügyben folyamodást intézett a miniszterhez, kiről azonban nem tudta, hogy micsoda érdemrendek tulajdonosa; kapta tehát magát és a felzetre a következőket írta: „N. N. miniszter ő kegyelmességének ... több ismeretlen érdemrendek tulajdonosának.“

Sanyi bátyám hajtóvadászaton.

Az én kedves Sanyi bátyám teljes életében szenvedélyes vadász volt, meglőtt ő mindenféle vadat, ami csak fegyvere csőve elé került; de legfőbb óhaja nem teljesülhetett, hogy nagyobbféle vadat ejthetett volna el, így például őzet vagy szarvast, mert a mi vidékiünkön nyul volt a legöregebb vad. Nem mondom, hogy róka nem találkozott volna, de bizony nagy ritkán; nem igen szerette a helyet. Így hát az én Sanyi bátyám csak álmában kergethette az őzet és szarvast, annak meg az lett a következménye, hogy ébren még erősebb vágyat kapott a természetben is üldözni őket és minthogy e vágya kielégítést nem nyerhetett, szegény Sanyi bátyámon a bánat erőt vett, egészen búskomorra lett.

Történt pedig az urnak 1871. évében, hogy Sanyi bátyámnak Pécsre kellett rándulnia, ott a „Mátyás király“ szállodában a véletlen egy régi jó barátjával hozta össze, kívül együtt jártak a gimnáziumba. Később sorsuk különböző irányba terelte őket, Sanyi bátyám a jogi pályára lépett, barátja pedig a selmeczi erdészeti akadémiába ment.

Sok évek után most látták egymást újra, persze föltárták egymásnak kebleiket, elbeszéltek, mi minden történt azóta velök. Sanyi bátyám indítá el, hogy mily sikerrel végezte ő a jogot s mily csúfosan bukott el az ügyvédi vizsgán. Aztán, hogy mennyit ér az ember életében a jó protekció, mert őszintén megvallva: ő biz annak a révén jutott mostani hivatalába. (Kineveztek hozzánk járásbíróknak.) Elmondta továbbá agglégénységének okát is, miként csalódott egyetlen szerelmében. Mind a mellett — mond — nem volna semmi baja, csak az az egy szerencsétlensége, hogy szenvedélyes vadász létére oly vidékre jutott, mely a világ legrosszabb vadászati terepe, hol a nagyobbféle vadat csak festve lehet látni.

Barátja szintén elmondta, mily fényesen végezte az akadémiát, a szerencse kedvezett neki, mert csakhamar kinevezték a vallás-alapítványi uradalmakhoz erdésznek; eddig az ország felső vidékein állomásozott, de nem rég ide helyezték V. . . . ra, közel a régi Árkádiához . . .

— Így hát — úgymond — nem messze lakunk egymástól; jőjj el hozzánk Sanyikám, családom körében szíves otthont találsz; mulatunk vadászunk és . . .

— Várj csak barátom! — vágott közbe Sanyi bátyám — Van-e nálatok nagyobb vad is, őz vagy szarvas?

— Hogy van-e? Talán az egész megyében sincs annyi, mint minálunk.

— No akkor elmegyek, bizonyosan elmegyek . . . várj csak . . . mikor szabadulhatok . . . mához két hétre ott leszek.

— Brávó! majd gondoskodom egy pár vig czimboráról. Jó napot csapunk, egyuttal kis hajtóvadászaton is rendezünk 10 vagy 15 hajtóval.

— Mulhatlanul meg fogok jelenni, — mondá Sanyi bátyám, kezeit dörzsölve — mulhatlanul!

Két hét múlva csakugyan vígan állított be az én Sanyi bátyám barátjához. Végre egyetlen régi vágya kielégítést nyerend . . .

Másnap jókor reggel három kocsin indultak el a vadászok, a hajtók még előtte való nap lettek kiren-

delve, ezek már mind helyükön voltak. Sanyi bátyámat a legjobbnak nevezett helyre állították; különös figyelemben részesítették. Megkezdődött a vadászat, a hajtás!

Lett zaj, üvöltés, fegyverropogás! Sanyi bátyám izgatottan várja az elötörtető vadat . . . de az nem akart jönni. Egyszer csak, nem messze magától, jobbról zörej hall, oda tekint, látja a bokor inog; nosza ott a vad! Nem türtöztethette magát míg a vad kibukkan. — gondolva: ha jól nem találja, úgyis kiugrik s majd rádúpláz — arczához kapja fegyverét, céloz . . . durrr!

— Jajajajajaj! — ordítja egy emberi hang — oda vagyok, végem van, meg vagyok löve, jajajaj! — Négykézláb mászott ki a bokorból egyik hajtó.

Sanyi bátyám ijedten dobta el puskáját s rohant a meglőtt hajtóhoz. A hajtó paraszt volt, kinek akkor már az egész gatyája pirosra volt festve.

— Hol van meglöve édes barátom? — kérdé Sanyi bátyám reszketve.

— Nem tudom én. Jajajaj!

A nagy jajgatásra összecsendültek a többi vadászok is; a hajtót rögtön vetköztetni kezdték, hogy a lösebet megkeressék és bekötözzék, de azt nem találták sehhol, hanem lettek a tarisznyájában fakulaesdarabokat; a kulaes vörös borral volt töltve és azt találta a golyó.

— Hát mi az ördögnek ordított kend annyira? — kérdék a parasztot.

— Kérem én azt gondoltam, hogy meg vagyok löve; lám, nem messze járt tőlem az ólom.

— Hát mit kerestt a bokorban kend?

— Hát izé . . . tetszik tudni, szükséges volt oda mennem.

— No, így még soha meg nem ijedtem! — mondá Sanyi bátyám. — Ez volt az első, de meg az utolsó hajtóvadászat, melyen én részt vettem.

Pénzzavarban.

— Ejnye, ejnye kedves barátom, nincs önnél pénz?

— Lenne bizon, ha ön megadná a mivel már másfél éve tartozik.

HIRDETÉSEK:

A világ legujabb csudája!

Dr. Jean Brown, a világhírű amerikai professor rendkívüli találmánya, a

ruha-konserv,

mely mindennemű ruhát

ötven évig

ujdonatuj állapotban megtart,

 50 krért

kapható utasítással együtt.

E szer a világ minden városában árusítatik.

Főraktár: New-York, Brocklyn-híd alatt.

Megrendelések **Pécs**ett is elfogadtatnak a pénz előleges beküldése mellett János-utca 8. sz. a.

Előfizetési fölhívás

VERÉB JANKÓ

Pécsett megjelenő

társadalmi

képes élczlappra.

Veréb Jankó az 1887-ik évvel harmadik évfolyamába lépett s mint eddig, úgy ezután is gazdag tartalommal és a legdiszesebb kiállításban jelenik meg.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	6 frt —
Fél évre	3 frt —
Negyed évre	1 frt 50

Az előfizetések legelőnyösebben posta-utalványon eszközölhetők s a lap címével: *Pécs, János-utca 8. sz. alá* küldendők.

Nincs többé köhögés!

Igy fog minden egyén nyilatkozni, aki már egyszer kísérletet tett a hírneves és díjjal jutalmazott

Egger-féle mellpasztillákkal

melyekre a t. cz. közönséget ezuttal figyelemzetni kívánjuk.

Ezen kitünő hatásu mellpasztillák skatulyákban a 25 és 50 krért minden gyógyszer-tárban kaphatók.

A köszvény és csúsz ellen ajánlott szá os háziszerek között meg is csak a valódi Horgony-Pain-Expeller a leghatásosabb és legjobb. Ez ne a titkos-szer, hanem egy teljesen megbízható, orvosilag kipróbált készítmény, mely mindenbetegnek teljes megnyugvással ajánlható. Hogy a Pain-Expeller teljes bizalmat érdemel, legjobban kitűnik abból, hogy sok beteg, a ki nagy garral feldicsért más gyógyszereket próbált meg, megint csak a

rég jönak bizonyult Pain-Expellerhez

tért vissza. Epen az összehasonlítás által győződtek meg arról, hogy egy a csúszos fájalmak, tagsza'rgatások stb., mint a fő-, fog- es hátfájás, oldalnyílások stb. a Pain-Expellerrel eszközölt bedörzsölések által leggyorsabban szüntethetők meg. A 40 kros, 70 kros és 1.20 olesó ár a szegényebbeknek is hozzáférhetővé teszi, míg másrészt a számos siker a felől kezeskedik, hogy a pénz nincs kidobva. A káros utánzatoktól azonban óvakodni kell, s csak a „horgony”-jelel ellátott Pain-Expellert fogadjuk el mint valódit. Központi-raktár: Gyógyszertár az arany orszlánhoz Prágában, Niklasplatz 7. Kapható a legtöbb gyógyszer-tárban. *)

Főraktár: Budapest, Török József gyógyszer. Raktár: Pécsett, Balás Ödön. Kovács Mihály Sipőcz István és a Mizeriek gyógyszer-tárban. Baranya-Sellyén Uviar Ferencz gyógyszerésznel.

A Forti-félé sebtapaszról.

Ezen általánosan kitünőnek elismert gyógytapsz rendkívüli gyógyereje, oszlato, érlelo s fájalmat esilapító hatása által leggyorsabb, legbiztosabb s egyszerűs mind gyókeres gyógyulást eszközöl különemű bajokban. Ily bajok a torokgyulladás, légesöhurut, bőrkés barnaság, hártás-gyök (Croup Angina) mindenemű megsértések, harapás, szurás, vágás vagy égés által támadható sebek, megforrzás, darázs- vagy méh-szúrá-ok, bujásenyves és egyéb kórok fekélyek, zuzatások (contusiók) meglepő gyors fájdalomesillapításal, — rögzült daganatok, gümők, tályogok (fogytályok is), pokolyar, carbunculus, pustula maligna, megkeményedések, genyedések, vérkelések, minden mirigybetegségek, görvélyes fekélyek, fagydaganat, ujjtéreg, száka, darázs vagy méh fulánkja csupán ezen tapszának rövid idei használata folytán annyira elötnik, hogy azután a testből közönségesen szabad kézzel, sebészi műtét és fájdalom nélkül, könnyen kihúzható, mire a seb gyógyulása gyorsan bekövetkezik. **A csomagok ára a kisebbekben 50 Kr., a nagyobbaknak 1 frt.** használati utasítással eg. ltr. Postán küldve 20 kralt több.

A száz meg száz köszönőlevél közül közülünk egyet, mindenki megíthat, hogy ez nem aféle gyártott reklámlevél, amilyeneket gyakran olvashat az ember.

Tekintetes Ur! mélyen tisztelt férfin! Ön nagybecsű és a szenvedő emberiségnek oly kiszámíthatlan előnyt biztosított tapszát megkaptam, sietek Önt tudatni, mikép Práger Béla nagy-kanizsi gyógyszerész ural a tapsz árulása végett értekeztem, ki is hajlandónak nyilatkozott a bizományosságot elvállalni, szerintem lehetséges volna azt neki azonnal küldeni és vele üzleti összeköttetést nyitni, — ezt annál inkább is kívánom, mert ont hiszem hogy nagyobb kelendőségnek fog örüdeni, mert igazán megvallva, a tapsz megbecsülhetlen oly házi kincs, melyet mint nélkülözhetlent, mindenki háznál tarthat, én már számosak baján ennek segítségével segítettem, a számosak közül csak azt említem föl.

Az eszteregnyei bíróné alig 3 hetes csecsemőjét a halál elragadta, a különben jól táplált anya emióben a tej gyulladást idézvé elő, már e szegény anya negyed napra oly lázas állapotba jött, hogy sem éjjel, sem nappal egy perczet sem volt képes nyugodni, már-már a kétségbe-eses örvényének szélén állt, midőn esetlegesen a sz. s házához vitt, hol élteltem e borzasztó fájdalom, szóval e kínos állapotról meggyőződtem, eszembe jött Önnek tapsza, férjével azonnal Kanizsára rándultam, a szenvedő asszony részére a tapszt megvettem, azt rögtön kiküldöttem, utat-látom folytán azt felrakták és képzelje el a hallatlan eredményt, a nő meg azon éjjel több óráig aludt és harmadnapra már csak az anyai emion a gyulladással homályos jelei láttanak, így e szegény nő az Ön kitünő tapsza folytán nemcsak a borzasztó szenvedéstől, de attól is, hogy a női egyik kellemétségét képező emlője kifakadástól, ezzel a kisebbedéstől megmentett.

Volt eset egy igen tisztelt és becsült uriháznál, hol szinte a nő bal kezén sérülést kapott, — a gyulladást az orvosai segély nemhogy eloszlatta volna, sőt az a seb tovaferjedése és erősebb gyulladása által mindig nagyobb és nagyobb aggodalmat idézett elő, míg végre az Ön tapsza itt is a leghatásosban működött, a gyulladást, ezzel a lázt is eloszlatta, nálam igen természetes, hogy folytán a háznál készen van, mihelyt elfogy, azonnal más rendeltek, természetes, hogy többnyire csak a szenvedők közt osztatik ki, míg nem tudják elegendőleg a jót-konyságot megköszönni. Tisztelettel maradván a tekintetes urnak kész szolgálója, Nagy-Kanizsa, június 17-én, 1876. **Kovács szolgabíró, s. k.**

Központi küldeményező raktár Budapest: Török József gyógyszerész urnál, király-utca 12. sz. Továbbá kapható vidéken minden nagyobb város gyógyszer-tárban. Pécsett: Sipőcz István gyógyszer-tárban. Ezen kitünő hatásu, nem elege ajánlható gyógytapsz készítője Forti László. Budapest I. Nador-utca 1. sz.

20. sz. (24-24)